

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Jarmilou Ďáskovou v právní věci žalobce **MUDr. P. K.**, bytem, proti žalovanému **Krajskému úřadu kraje Vysočina**, se sídlem 587 33 Jihlava, Žižkova 57, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12.7.2012, č.j., sp. zn.

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ve výroku rozsudku uvedeného bylo dle ust. § 90 odst. 5 správního řádu zamítnuto odvolání žalobce podané proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně – Magistrátu města Jihlavy, odboru dopravy ze dne 30.1.2012, č.j., kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125 c) odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen zákon o silničním provozu), neboť porušil ust. § 18 odst. 3 citovaného zákona v platném znění. Žalobce dne 7.8.2011 v 8:22 hod na dálnici D1 v km 126 až 124 ve směru jízdy na Prahu jako řidič motocyklu tov. zn., RZ:, překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy na dálnici, přičemž mu byla orgány policie ČR naměřena rychlost 226 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši $\pm 3\%$, mu byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 219 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy mimo obec o 50 km/h a více. Za spáchaný přestupek byla žalobci správním orgánem I. stupně uložena dle ust. § 125 c) odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu v souladu s ust. § 11 odst. 1 písm. b) a c) zákona o přestupcích pokuta ve výši 8.000,-Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel po dobu 8 měsíců ode dne nabytí právní moci napadeného rozhodnutí. Dále mu byla uložena povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1.000,-Kč.

Žalovaný závěrem konstatoval, že bylo žalobci prokázáno, že se dopustil předmětného přestupku a také správní orgán I. stupně toto jeho jednání ohodnotil uloženými sankcemi, které řádně odůvodnil. Odvolací orgán se s těmito sankcemi, jejich výši a jejich odůvodněním ztotožnil. Na základě zjištěných skutečností po přezkoumání rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovaný odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

S tímto rozhodnutím žalobce nesouhlasil, podal včas dne 24.7.2012 žalobu, kde především namítal, že správní orgán rozhodl v jeho nepřítomnosti v rozporu s ust. § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, neboť se z ústního jednání řádně a včas omluvil ze závažných zdravotních důvodů. Dne 2.10.2011 při motocyklové havárii utrpěl úraz obou horních končetin a žeber. Toto zranění si vyžádalo operaci a dlouhodobou ambulantní a rehabilitační léčbu v celkové délce trvání od 2.10.2011 do 29.2.2012. Během této doby byl žalobce ve stavu rovnajícím se pracovní neschopnosti. Byl omezen v běžném způsobu života a nemohl vykonávat své povolání, tedy pravidelně ordinovat. Z důvodu fraktury žebra nevydržel být déle připoutaný bezpečnostním pásem, protože to způsobovalo značnou bolest. Nebyl schopen absolvovat delší cestu a ani se dostavit z Brna do Jihlavy a absolvovat zde náročné ústní jednání. Zdravotní důvody řádně doložil lékařskou zprávou z Úrazové nemocnice Brno ze dne 5.3.2012.

Nesouhlasil s tím, že správní orgán posoudil jeho omluvu jako nenáležitou, neboť jeho omluva z ústního jednání splňovala všechny požadavky stanovené zákonem č. 500/2004 Sb., (správní řád) a zákonem o přestupcích. Omluva byla podána včas, před konáním ústního jednání a vždy byl uveden důvod – nemoc a tento důvod byl doložen lékařským potvrzením s konkrétní diagnózou. S odvoláním na rozsudek NSS ze dne 12. března 2009, č.j. 7As 9/2009 je přesvědčen, že došlo k porušení jeho základního práva podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

S tím, že přestupek byl projednáván v nepřítomnosti žalobce v rozporu s ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích mu bylo znemožněno se řízení o přestupku, ze kterého byl obviněný osobně zúčastnit a uplatnit svá práva a tím bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 listiny základních práv a svobod.

Jako další námitku uvedl, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť je v rozporu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu, neboť žalovaný se nevypořádal se všemi odvolacími námitkami a tím zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Navrhl zrušení rozhodnutí žalovaného ale zároveň i zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

V rámci odvolací lhůty žalobce rozšířil svoji žalobu podáním ze dne 4.9.2012, kde dále namítal, že správní orgán při ukládání sankcí pokuty a zákazu činnosti řádně nevážil všechna kritéria, které je povinen zvážit podle ust. § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. S odvoláním na judikaturu NSS namítal, že se správní orgán nezabýval způsobem spáchání přestupku, neučinil závěr o tom, zda byl přestupek spáchán úmyslně či z nedbalosti. Správní orgán se také nezabýval okolnostmi spáchání přestupku zda k přestupku došlo v denních či nočních hodinách, jaký byl provoz, za jakých povětrnostních podmínek, zda na suché či mokré vozovce a jaký byl dopravně technický stav pozemní komunikace, což jsou okolnosti, které mají zásadní význam na délku brzdné dráhy, a to je důvodem proč jsou

stanoveny rychlostní limity. Správní orgán tedy při ukládání sankcí pokuty a zákazu činnosti řádně nezvážil všechna kritéria, která je povinen zvážit podle ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích. Z odůvodnění také není patrné, jaké úvahy správní orgán vedly k uložení pokuty v horní polovině a sankce zákazu činnosti v dolní polovině zákonné sazby. Vůbec nejsou v odůvodnění zmíněny konkrétní výše uložených sankcí, a to výše pokuty a zákazu činnosti. Žalobce také postrádá ustanovení právních předpisů, podle kterých sankce správní orgán ukládal, a to § 125 c) odst. 4 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., podle kterého byla uložena pokuta a ust. § 125 c) odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb., podle kterého byla uložena sankce zákazu činnosti. V tom spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

Dále se žalovaný nevypořádal s jeho námitkou v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, že překročení nejvyšší dovolené rychlosti bylo způsobeno nikoliv jeho vinou ale nebezpečnou jízdou řidiče vozidla.... .. černé barvy, které se k němu nebezpečně rychle zezadu přibližovalo a že zvýšením rychlosti odvracel nebezpečí dopravní nehody, což je skutečnost, která ve smyslu ust. § 2 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích vylučuje odpovědnost za přestupek, neboť v takovém případě se o přestupek nejedná.

S odvoláním na rozsudek NSS ze dne 23.7.2008, č.j. 3As 51/2007 – 84 je rozhodnutí nepřezkoumatelné, pokud se nevypořádá správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny.

Jako další žalobní námitku uvedl žalobce, že správní orgán rozhodoval pouze na základě úředního záznamu policie, což je jednostranný důkaz a neprovedl navržený důkaz v odvolání – výslech svědků policistů, který měl objasnit okolnosti jeho údajného přestupku. Právě výslechem policistů hodlal objasnit, že k překročení nejvyšší dovolené rychlosti byl donucen v důsledku nebezpečného přiblížení vozidla, což byla okolnost vylučující protiprávnost. Tím, že nebyl výslech svědků proveden bylo znemožněno, aby v řízení vyšly najevo okolnosti svědčící v jeho prospěch.

Dále navrhl výslech svědků MUDr. I. Š. a MUDr. Š. O. k posouzení závažnosti důvodů, které mu bránily se dostavit k ústnímu jednání a tím splnění podmínek k projednání přestupku v nepřítomnosti žalobce ve smyslu ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Žalobce připustil, že je na správním orgánu rozhodnout o tom, které důkazy v řízení o přestupku provede, tím však nesmí omezit právo osob, které čelí obvinění trestní povahy v širším slova smyslu, vyslýchat nebo dát vyslýchat svědky proti sobě a dosáhnout předvolání a výslechu svědků ve svůj prospěch za stejných podmínek jako svědků proti sobě. Žalovaný tím, že použil jako důkaz pouze úřední záznam policistů a neprovedl výslech svědků, který byl žalobcem navrhován, porušil čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod zaručujících obviněnému právo vyslýchat a dát vyslýchat svědky. Závěrem navrhl zrušení napadených rozhodnutí I. i II. stupně a vrácení věci žalovanému k novému projednání a rozhodnutí.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 25.10.2012 zcela odkázal na odůvodnění svého napadeného rozhodnutí, ve kterém podrobně popsal, z jakých důvodů považuje projednání přestupku v nepřítomnosti žalobce za zákonné. Hodnocení toho, zda se v konkrétním případě jedná o náležitou omluvu resp. důležitý důvod, provádí správní orgán i s ohledem na dosavadní průběh řízení. Proto i důvod, který může být dostatečný pro přeložení prvního ústního jednání již nemusí být dostatečný i pro jeho další přeložení (viz. rozsudek

Krajského soudu v Brně ze dne 24.9.2012, č.j. 22A 13/2012). V daném případě se žalobce opakovaně z nařízeného ústního jednání omlouval s odkazem na stav podobný stavu pracovní neschopnosti. Šetřením správního orgánu však bylo zjištěno, že žalobce v době, kdy mělo ústní jednání proběhnout, běžně svou lékařskou praxi vykonával a jeho omluvu ze zdravotních důvodů, tudíž i s ohledem na dosavadní průběh řízení, vyhodnotil zcela v mezích svého oprávnění jako nedostatečnou. Vzhledem k tomu, že žalovaný se v odůvodnění svého rozhodnutí ke všem námitkám žalobce podrobně vyjádřil, je přesvědčen, že žaloba důvodná není a navrhl, aby byla zamítnuta.

Soud přezkoumal v rámci žalobních bodů napadené rozhodnutí podle § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.) a dle ust. § 75 odst. 1 a 2 výše uvedeného zákona.

Ve věci bylo nařízeno jednání, kterého se žalobce zúčastnil a po provedení důkazu správním spisem žalovaného, jehož součástí je i spis policie ČR, Krajské ředitelství kraje Vysočina, č.j. KRPJ – 404 – 2/PŘVB – 2001 – CHV, včetně obou rozhodnutí, tj. rozhodnutí správního orgánu I. i II. stupně.

K důkazům se žalobce vyjádřil u jednání tak, že trvá na tom, že správní orgán nepostupoval správně, když jeho přestupek projednal v nepřítomnosti žalobce, neboť z předložených listinných důkazů vyplývá, že jeho zdravotní stav nebyl způsobilý k tomu, aby žalobce se osobně zúčastnil projednání přestupku v přestupkové komisi Magistrátu města Jihlavy v daném termínu. Přesto, že jeho lékařské nálezy nepodléhají povinnosti předložit je u soudního jednání, tak je předkládá a vyplývá z nich jeho neschopnost v daných termínech zúčastnit se jednání přestupkové komise a z kterých se řádným způsobem omluvil.

Zástupce žalovaného správního orgánu uvedl, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s platnými právními předpisy, neboť, když obdržel omluvy z jednání předložené žalobcem a prokazatelně zjistil, že tento se nachází ve své ordinaci a vykonává svoji lékařskou činnost, nezbylo mu, než postupovat tak, jak postupoval. Je zde nutno zdůraznit, že se jedná o omluvu, které má být nejen včasná ale i řádná s prokázáním řádného důvodu, což v případě žalobce nebylo i když správní orgán uznává, že zdravotní potíže žalobce měl a nepřísluší mu posuzovat jeho zdravotní stav dle lékařských zpráv. Jinak odkázal na veškerá vyjádření ve věci a odůvodnění napadených rozhodnutí.

Žalobce dále uvedl, že policie, která ho následovala a posléze předjížděla při měření rychlosti žalobce neměla řádné označení, že se jedná o vozidlo policie a tudíž také musela jet mnohem vyšší rychlostí, než byla zaznamenána žalobci rozhodně alespoň 250 km/hod a že se jedná o vozidlo policie žalobce zjistil, až byl tímto vozidlem předjet a na zadním skle se rozsvítil nápis Policie ČR následujte mě. V každém případě policie překročila nejvyšší danou rychlost stanovenou na dálnici D1. Závěrem žalobce navrhl vyhovění žaloby a zrušení napadeného rozhodnutí, náklady řízení nepožadoval, zástupce žalovaného závěrem navrhl zamítnutí žaloby s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí a také náklady řízení nepožadoval.

Ze správního spisu bylo zjištěno, že součástí správního spisu je oznámení přestupku ze dne 8.8.2011 a oznámení přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu ze dne 7.8.2011. Z tohoto oznámení vyplývá, že přestupce se k okolnostem, které mu byly kladeny

za vinu nevyjádřil. Žalobce byl zastaven z důvodu překročení nejvyšší povolené rychlosti na dálnici D1 v úseku km ve směru jízdy na v k.ú. (OSRP), kdy při tomto jednání byl zaznamenán nahrávacím záznamovým zařízením Polcam instalovaném ve služebním vozidle PČR v civilním provedení. Naměřená rychlost činila po odečtu tolerance Kontrolou motocyklu a dokladu nebyly zjištěny žádné nedostatky, odborné měření na přítomnost alkoholu v dechu provedena přístrojem Dräger s výsledkem negativním. S žalobcem bylo sepsáno oznámení přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, na které se odmítl vyjádřit a odmítl ho podepsat. Součástí policejního spisu je jednak videozáznam k přestupku dále ověřovací list č. 237/10 s datem vystavení 12.11.2010 s tím, že rychloměr byl ověřen a lze je používat k měření rychlosti za dodržování návodu k obsluze. Platnost ověření končila 11.11.2011.

Přestupek byl postoupen odboru dopravy, Magistrátu města Jihlavy, kde bylo proti žalobci zahájeno správní řízení o přestupku a zároveň byl žalobce předvolán k ústnímu jednání na den 12.10.2011. Předvolánku obdržel resp. převzal 23.9.2011. Žalobce zaslal správnímu orgánu I. stupně omluvu, která byla převzata 10.10.2011 s tím, že nemůže se k jednání dostavit z důvodu onemocnění úrazového charakteru ze dne 2.10.2011 a předložil potvrzení MUDr. M. R., že zdravotní stav jmenovaného odpovídá pracovní neschopnosti od 2.10.2011 cca do konce listopadu 2011 s tím, že zatím se přesněji nelze vyjádřit. Z lékařského potvrzení nevyplývala diagnóza.

Předvoláním ze dne 2.12.2011 byl žalobce předvolán opětovně na odbor dopravy MM Jihlavy na den 4. ledna 2012, z tohoto jednání se opětovně žalobce omluvil. Omluva byla doručena Magistrátu města Jihlavy 3.1.2012 s tím, že se opětovně dostavit k ústnímu jednání nemůže a předložil potvrzení – lékařskou zprávu MUDr. J. S., že zdravotní stav v souvislosti s úrazem ze dne 2.10.2011 odpovídá pracovní neschopnosti. Diagnóza opětovně nesdělena. K této omluvě byla zaslána lékařská zpráva s tím, že dne 2.10.2011 byla provedena operace a ošetření.

Z úředního záznamu ze dne 4.1.2012 bylo zjištěno: po obdržení výše uvedené omluvy bylo voláno do ordinace MUDr. P. K., a to dne 3.1.2012 ve 13 hodin. Telefon zvedl osobně MUDr. K. a na dotaz, kdy má ordinální hodiny ve středu a ve čtvrtek bylo tímto sděleno, že ve středu od 14 – 19 hodin a ve čtvrtek od 16 – 19 hodin. Bylo zjištěno, že i následující den žalobce ordinoval ve své ordinaci, neboť sestrou bylo sděleno, že MUDr. K. má zrovna pacienta. Dne 4.1.2012 v 10:00 hodin se MUDr. K. k ústnímu jednání nedostavil a správní orgán v 16:35 opět volal do jeho ordinace a telefonicky hovořil s žalobcem. Na dotaz, proč se nemohl dopoledne dostavit k ústnímu jednání odpověděl, že zaslal omluvu s tím, že jeho zdravotní stav odpovídá pracovní neschopnosti, což mu potvrdil ošetřující lékař. Dále uvedl, že do ordinace chodí dozorovat zastupujícího lékaře, protože ho tato činnost živí.

Na to zaslal správní orgán I. stupně další předvolání na den 30. ledna 2012 ve 13:00 hodin, které žalobce převzal 23.1.2012. Opět se omlouvá z důvodu rekonvalescentních procedur, které je nucen absolvovat v souvislosti s dopravní nehodou a nemůže se tudíž na daný termín k ústnímu projednání přestupku dostavit. Připojil potvrzení MUDr. J. S., že zdravotní stav jmenovaného po opakovaných operacích v souvislosti s motocyklovou havárií k jednání nadále odpovídá pracovní neschopnosti a znemožňuje dostavit se k jednání ve věci přestupku 30.1.2012. Dle vyjádření ošetřujícího chirurga ze dne 18.1.2012 předpoklad

ukončení léčby a stabilizace zdravotního stavu ke dni 1.3.2012. Ze spisu dále bylo zjištěno z karty řidiče P. K., že dne 8.12.2011 nahlásila Městská policie Modřice č.j....., § 125 c)/1f, bod 4 zák. č. 361/2000 Sb., překročení naměřené rychlosti v obci, kdy jel rychlostí 61 km/h a maximální dovolená rychlost činila 50 km/h. Žalobci byla uložena bloková pokuta ve výši 1.000,-Kč s nabytím právní moci 8.12.2011.

Z úředního záznamu ze dne 30.1.2012 bylo zjištěno, že žalobce se opětovně na stanovený termín k projednání přestupku nedostavil, bylo proto opakovaně voláno žalobci do jeho ordinace v době po 13 hodině vedoucí oddělení přestupků Mgr. L. V. za přítomnosti J. Z., pracovníka oddělení přestupků s tím, že bylo hovořeno se žalobcem a bylo mu sděleno, že se nedostavil k jednání přestupkové komise a že bude provedeno ústní jednání a vydáno v jeho nepřítomnosti.

Z protokolu o jednání ze dne 30.1.2012 bylo zjištěno, že se žalobce k ústnímu jednání bez náležité omluvy nedostavil, i když mu bylo předvolání doručeno 23.1.2012 a proto bude v souladu s ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích vydáno rozhodnutí v nepřítomnosti obviněného.

Na základě výše uvedeného bylo pak vydáno rozhodnutí ze dne 30.1.2012, kterým byl žalobce uznán vinným spácháním výše citovaného přestupku a za to mu byla uložena sankce, pokuta ve výši 8.000,-Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 8 měsíců. Dále mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení v částce 1.000,-Kč. Správní orgán I. stupně na základě zjištění, že obviněný nejen že dochází do ordinace, kde vykonává svou lékařskou praxi v době, kdy jeho stav dle praktického lékaře MUDr. J. S. odpovídá pracovní neschopnosti, ale dle výpisu z evidenční karty řidiče ze dne 30.1.2012 bylo zjištěno, že řídil motorové vozidlo a dopustil se dne 8.12.2011 přestupku, a to překročením rychlosti jízdy, za což mu byla Městskou policií Modřice uložena bloková pokuta. Vzhledem k těmto skutečnostem, správní orgán I. stupně omluvy obviněného posoudil jako účelové, ve snaze vyhnout se projednání přestupku. Pokud by měl zájem na tom, aby byl přestupek řádně projednán, mohl si též zvolit zmocněnce, na což byl v každém předvolání upozorněn. Tuto možnost však také nevyužil a místo dostavení se k ústnímu jednání prováděl ve své ordinaci lékařskou praxi. Proto správní orgán provedl ústní jednání a vydal rozhodnutí v nepřítomnosti obviněného. Správní orgán při rozhodování o výši sankce za přestupek obviněného vycházel z toho, že došlo k závažnému porušení právního předpisu o silničním provozu, tj. vzal do úvahy charakter a okolnosti spáchání přestupku. Přihlédl ke skutečnosti, že se obviněný dle výpisu z evidenční karty řidiče v posledních letech dopustil pouze jednoho přestupku v silničním provozu, ale také přihlédl k tomu, že nejvyšší dovolenou rychlost na dálnici překročil výrazně, a to o 89 km/hod. Dále bylo přihlédnuto k tomu, že při jízdě nedošlo dle záznamu k bezprostřednímu ohrožení jiných účastníků silničního provozu. Na základě toho byla uložena sankce pokuty v horní polovině a sankce zákazu činnosti v dolní polovině zákonem stanovené sazby, kde v tomto případě se ukládá sankce pokuty ve výši 5.000 – 10 000,-Kč a sankce zákazu činnosti od 6 – 12 měsíců.

Žalobce ve věci dne 27.2.2012 podal proti rozhodnutí správního orgánu odvolání a zároveň zvolil svého právního zástupce JUDr. P. O.. Toto odvolání však nebylo zdůvodněno avšak zástupce požádal správní orgán o možnost dodatečně vypracovat odůvodnění tohoto

odvolání. Rozhodnutím správního orgánu ze dne 29.2.2012 byla vydána výzva k doplnění podání s tím, aby právní zástupce obviněného odvolání doplnil do 5-ti kalendářních dnů s náležitým poučením, v čem by mělo být odvolání doplněno. Tato výzva byla převzata zástupcem žalobce 12.3.2012. 19.3.2012 požádal zástupce obviněného, aby mu byla prodloužena lhůta na úkon podle § 36 správního řádu s tím, že zdravotní důvody neumožňují vykonat zamýšlený úkon, k žádosti přiložil zdravotní záznam ze dne 19.3.2012 ale usnesením ze dne 21.3.2012 žádost o prodloužení lhůty k doplnění odvolání byla zamítnuta, neboť výzva k doplnění odvolání byla zmocněncem převzata 12.3.2012 a termín byl stanoven do 5-ti dnů. Zmocněnec tuto lhůtu nevyužil a teprve 19.3.2012, dávno po uplynutí této lhůty, požádal o dodatečnou lhůtu. Dle správního orgánu zmocněnec měl od 14.2.2012, kdy zmocněním k zastupování žadatele přijal, dostatečně dlouhou dobu pro řádné podání odvolání s obligatorně stanovenými náležitostmi, proto v jednání zmocněnce správní orgán spatřoval pouze obstrukční jednání vedoucí k uplynutí lhůty dle ust. § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích v platném znění.

Zástupce obviněného odůvodněné odvolání přesto správnímu orgánu zaslal ale až 16.4.2012 a součástí tohoto odůvodnění byla souhrnná lékařská zpráva primáře Úrazové nemocnice v Brně MUDr. T. P. ze dne 5.3.2012. Z této zprávy vyplynulo, že po celou dobu léčby v rozmezí 2.10.2011 – 29.2.2012 byl obviněný omezen v běžném způsobu života, nebyl schopen absolvovat delší cestu a nebyl schopen v běžném rozsahu vykonávat své povolání, tedy pravidelně ordinovat. Přesto mu bylo povoleno vykonávat občasný dohled nad chodem jeho privátní praxe, kde byl zastupován. Součástí tohoto odvolání bylo i potvrzení – zpráva o lékařském ošetření ze dne 4.4.2012 MUDr. I. Š. nemocnice sv. a.s. ..., že se obviněný dostavil dne 8.12.2011 v 10:00 hodin na chirurgickou ambulanci k vyšetření cca 14 dní trvající bolesti břicha v epigastriu a opakované zvracení. Jednalo se o zánět žaludku.

Správní orgán I. stupně o odvolání nerozhodoval, postoupil věc odvolacímu orgánu dne 22.3.2012.

Žalovaný odvolací orgán ve věci podaného odvolání rozhodl v napadeném rozhodnutí dne 12.7.2012.

Z ust. § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., vyplývá, že řidič motorového vozidla o maximální přípustné hmotnosti nepřevyšující 3 500 kg a autobusu smí jet mimo obec rychlostí nejvýše 90 km/h, na dálnici a silnici pro motorová vozidla rychlostí nejvýše 130 km/h.

Z ust. § 125 c) odst. 1 písm. f) bod 2 vyplývá, že fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci od 40 km/h a více nebo mimo obec o 50 km/h a více. Podle odst. 4. výše uvedeného ustanovení za přestupek se uloží pokuta podle odst. 4 písm. d) ve výši od 5.000 – 10.000,-Kč a podle odst. 5 se uloží zákaz činnosti od 6 měsíců do 1 roku.

Po zjištění všech výše uvedených skutečností soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Jako podstatnou námitku soud shledal námitku žalobce, že byla věc projednána v jeho nepřítomnosti.

Dle ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupku koná správní orgán v I. stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostavit bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

Obviněný má v řízení o přestupku, který je mu kladen za vinu, základní právo, aby věc byla projednána v jeho přítomnosti, tj. má právo být přítomen ústnímu jednání o přestupku podle § 74 zákona o přestupcích, ledaže by odmítl, ač byl řádně předvolán, se k projednání přestupku dostavit, nebo se nedostavil bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Pokud by se tedy ústní jednání konalo v nepřítomnosti obviněného z přestupku, aniž by byly splněny zákonné podmínky podle ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, došlo by k porušení základního práva tohoto obviněného podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

Ze spisového materiálu vyplývá, že správní orgán předvolával žalobce k ústnímu jednání celkem 3x. Vždy svoji omluvu zaslal včas a přílohou této omluvy bylo potvrzení lékaře, že zdravotní stav obviněného odpovídá stavu v pracovní neschopnosti a že se obviněný nemůže ústního jednání v Jihlavě zúčastnit. Poprvé byl k ústnímu jednání předvolán na den 12.10.2011, kde správní orgán tuto omluvu akceptoval, neboť žalobce se omlouvá tím, že měl úraz, který vyžadoval operační řešení a rehabilitaci. Na další termín – 4.1.2012 opětovně žalobce poslal omluvenku a poslal ji včas a doložil lékařskou zprávou MUDr. J. S., že se jedná o zdravotní stav v souvislosti s úrazem ze dne 2.10.2011 a odpovídá pracovní neschopnosti. Na základě této omluvy a na základě toho, že dle první lékařské zprávy měl stav obviněného, který odpovídá pracovní neschopnosti trvat cca do konce listopadu 2011 bylo dne 3.1.2012 ve 13:00 hodina ve 13:50 ze strany správního orgánu telefonováno do ordinace obviněného, kdy zvedl telefon jednak sám obviněný a ve 13:50 zvedla telefon zdravotní sestra s tím, že pan doktor má pacienta. I přesto správní orgán omluvu akceptoval a zaslal žalobci další předvolání na den 30.1.2012. I z tohoto termínu se žalobce omluvil a omluva byla doložena potvrzením ze dne 24.1.2012 praktickým lékařem MUDr. J. S. Vzhledem k tomu, že se obviněný 30.1.2012 ve 13:00 hodin k jednání nedostavil, bylo ve 13:11 až 13:13 vedoucí oddělení přestupků Mgr. L. V. voláno do ordinace obviněného a tento zvedla zdravotní sestra, která byla požádána o předání pana MUDr. P. K.. Po chvíli u telefonu se představil MUDr. P. K., bylo mu sděleno, že se nedostavil k jednání a že bude provedeno ústní jednání a bude vydáno rozhodnutí v jeho nepřítomnosti. Tak správní orgán rozhodl na základě toho, že zjistil, že obviněný nejen že dochází do ordinace, kde vykonává svou lékařskou praxi v době, kdy jeho stav byl dle praktického lékaře MUDr. J. S. odpovídat pracovní neschopnosti. Správní orgán však z výpisu z evidenční karty řidiče ze dne 30.1.2012 zjistil, že se žalobce dopustil dne 8.12.2011 přestupku, a to překročením rychlosti jízdy, za což mu byla Městskou policií Modřice uložena bloková pokuta.

Žalobce byl k ústnímu jednání nařízenému na den 30.1.2012 řádně předvolán a zbývá posoudit otázku, zda byly splněny požadavky ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích pro projednávání přestupku v nepřítomnosti žalobce, to znamená, zda se žalobce nedostavil k jednání bez náležité omluvy nebo náležitého důvodu.

Podle rozsudku NSS ze dne 14.6.2012 č.j. 1As 55/2012 – 32 zákon nestanoví přesné ustanovení toho, jak by měla náležitá omluva vypadat. Posouzení náležitosti omluvy nebo

důležitosti důvodu bránícího účasti u jednání spadá do diskrečního oprávnění svěřeného správnímu orgánu ust. § 74 zákona o přestupcích (srov. rozsudek NSS ze dne 30.5.2008, č.j. 2As 16/2008 – 41). Dle tohoto je zřejmé, že vzhledem ke smyslu zákona se za náležitou omluvu bude považovat taková, která skutečně znemožňuje účastnit se nařízeného správního řízení. Za takový případ se dá považovat hospitalizace nebo jiné důvody skutečně a prokazatelně zamezující pohybu, což dle podkladů ve správním spise tento případ nebyl. Žalobce se hájil v podaném odvolání, že dne 8.12.2011 se nedopustil přestupku překročení rychlosti jízdy, uváděl, že neřídil, že řídil známý, který ho vezl do nemocnice s akutními bolestmi břicha. Vzhledem k tomu, že řidič měl již v kartě řidiče vyšší bodové ohodnocení, uvolil se vzít tento přestupek na sebe. Zde nutno podotknout, že pokud trpěl akutními bolestmi břicha je na pováženou, proč ho jeho přítel převážel do do nemocnice, když by mu rozhodně byla poskytnutá v tomto akutním případě péče v Brně, kde je zdravotních zařízení dostatek. Proto soud je toho názoru, že důvody uváděné žalobcem pro svoji omluvu, kdy se nemohl zúčastnit ústního jednání až 30.ledna 2012 neobstojí. Dle rozsudku NSS ze dne 12.3.2009, č.j. 7As 9/2009 – 66 hodnocení toho, zda se v konkrétním případě jedná o náležitou omluvu resp. důležitý důvod provádí správní orgán i s ohledem na dosavadní průběh řízení. Proto i důvod, který může být dostatečný pro přeložení prvního ústního jednání, již nemusí být dostatečný i pro jeho další přeložení. Správní orgán v tomto rozhodnutí řádně zdůvodnil, proč první a druhá omluva žalobce byla akceptována a nebyla akceptována omluva u třetího termínu jednání a proč bylo provedeno v nepřítomnosti žalobce. Způsob jednání správního orgánu soud považuje za správný. Fakt, že žalobce, ať řídil vozidlo, či ne, byl již dnem 8.12.2011 schopen absolvovat převoz do nemocnice v, je tedy oprávněný důvod se domnívat, že byl schopen dopravit se za téměř 2 měsíce do, kdy břišními bolestmi netrpěl.

Posouzení náležitosti omluvy spadá do diskrečního oprávnění správního orgánu, pojmy náležitá omluva a důležitý důvod jsou pojmy neurčité, při jejíž hodnocení vychází správní orgán ze všech relevantní skutečností. Vzhledem k účelu ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích je třeba za náležitou omluvu považovat omluvu z důvodu, který skutečně brání obviněnému se zúčastnit jednání. Z žalobcem předložených potvrzení od lékařů nevyplývá, jaké konkrétní zdravotní komplikace žalobci bránily v účasti na jednání. Ačkoliv se žalobce zmínil o úrazu způsobeným dopravní nehodou, hned v první omluvě uváděl, že jeho onemocnění odpovídá pracovní neschopnosti. Pokud je někdo v pracovní neschopnosti je předpokladem, že se léčí v klidu doma a ne, aby navštěvoval svoje pracoviště a tam vykonávat svoji profesi i když se jedná o lékaře. Z výše uvedených důvodů soud je toho názoru, že nelze upřít v tomto jednání účelovost vyhnout se ústnímu projednání přestupku. Proto soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že správní orgán I. stupně jednal ve věci přestupku v souladu s ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, když omluvu žalobce z nařízeného ústního jednání neakceptoval jako náležitou a důvodnou a přestupek byl projednán v nepřítomnosti žalobce.

K námitce žalobce, že se správní orgán nevypořádal dostatečným způsobem s jeho odvolacími námitkami soud uvádí, že správní řád z roku 2004 zvýšil odpovědnost účastníka řízení za rozsah odvolacího přezkumu, neboť jeho dispozici svěřil, v jakém rozsahu a z jakých hledisek má být prvostupňové rozhodnutí přezkoumáváno (§ 82 odst. 2 správního řádu). Pozornost, kterou je odvolací orgán povinen nad rámec uplatněných odvolacích námitek věnovat základním zásadám správního řízení, je limitována skutečnostmi, které jsou ze spisu

zjevné. (rozsudek NSS 2As 56/2007). Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce podal včas odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ale nezdůvodnil ho v jakém rozsahu a jaké odvolací námitky vznáší. V rámci odvolacího řízení byl zastoupen zmocněncem, který požádal správní orgán o lhůtu pro doplnění odvolání. Správní orgán mu umožnil odůvodnit odvolání svoji výzvou, kde stanovil délku 5-ti dnů pro odůvodnění a řádně také poučil, co má být obsahem odvolání a jeho odůvodnění. Výzva byla doručena zmocněnci 12.3.2012 a až 19.3.2012 svým podáním žádá zmocněnec správní orgán I. stupně o prodloužení této lhůty ze zdravotních důvodů. Usnesením ze dne 21.3.2012 mu správní orgán I. stupně tuto lhůtu neuděluje s tím, že zmocněnec měl od 14.2.2012, kdy zmocnění k zastupování žadatele přijal, dostatečně dlouhou dobu pro řádné podání odvolání s obligatorně stanovenými náležitostmi a v jednání zmocněnec se spatřuje pouze obstrukční jednání vedoucí k uplynutí lhůty dle ust. § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění. Zmocněnec je právník a tudíž byl předpoklad, že i přes poučení, které převzal s výzvou o doplnění odvolání měl možnost v této lhůtě řádně doplnit. Přesto, kdy již správní spis byl postoupen k rozhodnutí o odvolání odvolacímu orgánu bylo zasláno doplněné odůvodnění, které došlo správnímu orgánu I. stupně 16.dubna 2012 a jak bylo soudem zjištěno, přestože správní orgán II. stupně vycházel z ust. § 82, odst. 2 správního řádu není-li v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá, platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí. Přesto bylo odvolacím orgánem k odvolacím námitkám přihlédnuto a dle názoru soudu se s těmito odvolacími námitkami odvolací orgán řádně vypořádal a tudíž neshledal nepřezkoumatelnost tohoto rozhodnutí.

K další žalobní námitce žalobce tj. že při ukládání sankcí tj. pokuty a zákazu činnosti řádně nebyla zvážena všechna kritéria vyplývající z ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích a že se žalovaný nezabýval způsobem spáchání přestupku, neučinil závěr o tom, zda přestupek byl spáchán úmyslně či z nedbalosti ani dalšími okolnostmi, za nichž by byl přestupek spáchán a neuvedl úvahu, která vedla žalovaného k uložení konkrétní sankce, soud uvádí:

Dle ust. § 12 zákona o přestupcích – odst. 1 při určení druhu sankce a její výměry se přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postiženo disciplinárním řízením.

Z odst. 2. vyplývá, že za více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží sankce podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji postižitelný. Zákaz činnosti nebo zákaz pobytu lze uložit, jestliže lze uložit za některý z těchto přestupků.

Správní orgán I. stupně a správní orgán II. stupně posoudily jednání žalobce tak, že došlo k závažnému porušení právního předpisu o silničním provozu, tak, jak je citován dle zákona výše, vzal do úvahy charakter a okolnosti spáchání přestupku. Přihlédl ke skutečnosti, že se obviněný dle výpisu z evidenční karty řidiče v posledních letech dopustil pouze jednoho přestupku v silničním provozu, ale také přihlédl k tomu, že nejvyšší dovolenou rychlost na dálnici překročil výrazně, a to o 89 km/hod. Dále bylo přihlédnuto k tomu, že při jízdě nedošlo dle záznamu k bezprostřednímu ohrožení jiných účastníků silničního provozu. Proto uložil správní orgán sankci pokuty v horní polovině a sankci zákazu činnosti v dolní polovině zákonem stanovené sazby, kdy v tomto případě se ukládá sankce pokuty ve výši 5.000 – 10.000,-Kč a sankce zákazu činnosti od 6 do 12 měsíců. S tímto hodnocením

uložených sankcí soud se ztotožňuje, neboť byla dostatečně zdůvodněna polehčující i přitěžující okolnost (jen jeden přestupek, výrazně překročena rychlost).

V další žalobní námitce žalobce namítal, že se správní orgán nevypořádal s námitkou týkající se překročení nejvyšší dovolené rychlosti, které bylo způsobeno nebezpečnou jízdou řidiče barvy, které se k žalobci nebezpečně přibližovalo a že zvýšením rychlosti odvracel nebezpečí dopravní nehody, což je skutečnost, která ve smyslu ust. § 2 odst. 2 zákona o přestupcích vylučuje odpovědnost za přestupek, neboť se v takovém případě nejedná o přestupek.

Správní orgán se s touto námitkou a dalšími námitkami týkajícími se postupu policistů při měření rychlosti vypořádal s tím, že správní orgány nejsou příslušné jakkoliv hodnotit postup Policie ČR, tj. věci k tomuto určeného inspekčního orgánu Policie ČR a pokud byl obviněný s postupem policistů nespokojen, musí se svými stížnostmi obrátit na tento orgán. Odvolací orgán vyhodnotil videozáznam pořízený rychloměrem Polcam PC 2006 a dospěl k závěru, že měření proběhlo řádně dle návodu k obsluze. Ze správního spisu včetně spisu Policie ČR nevyplývalo, že jednání žalobce bylo způsobeno tím, že by zabráňoval hrozící nehodě. Z přiloženého videozáznamu vyplývá, že nelze vyloučit přiblížení vozidla k motocyklu žalobce a ten při zjištění, že se blíží jiné vozidlo velmi výrazně zrychlil. Po zvýšení rychlosti nebyl důvod, na vozovce bylo dostatek místa proto, aby jiné vozidlo, které považovalo za nutné jet rychleji předjelo motocykl žalobce a ten neměl potřebu zvyšovat rychlost motocyklu. Žalobce sám uznal, že jel rychleji než je dovoleno a tomu bylo předloženými důkazy prokázáno zavinění přestupku a není k tomu nutná specifikace formy zavinění (což neznamená, že nebyla zkoumána), neboť k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění v nevědomé nedbalosti. Žalobce měl možnost tuto okolnost uvést do „oznámení přestupku“, což neučinil a vyjádřit se odmítl.

K další námitce, že správní orgán rozhodoval pouze na základě úředního záznamu policie a neprovedl navrhovaný důkaz výsledkem policistů a následně i výsledkem ošetřujících lékařů soud uvádí, že dle § 3 správního řádu je třeba ve správním řízení postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky uvedenými v § 2. Ve správním řízení platí tzv. zásada vyšetřovací, kdy podle § 50 odst. 2 správního řádu podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán.

Z konstantní judikatury NSS (rozsudek ze dne 3.5.2007, č.j. 8As 10/2006 – 48) provádění důkazů v přestupkovém řízení je úkolem správních orgánů. Správní orgán je povinen přesně a úplně zjistit skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit podklady pro vydání rozhodnutí. Volba, množství a druh prováděných důkazů je věcí správního uvážení. Stejnou zásadou je ovládáno i následné hodnocení provedených důkazních prostředků. Pokud je odpovědnost za přestupkové jednání dovozována z nepřímých důkazů, musí tyto důkazy tvořit ucelený logický provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Logická a ničím nenarušovaná soustava v zájemně se doplňujících nepřímých důkazů musí spolehlivě prokazovat všechny okolnosti spáchaného skutku, majícího znaky skutkové podstaty přestupku, nad vši rozumnou pochybnost stavět na jisto, že se jednání dopustil právě ten, kdo má být za přestupek postizen a současně vylučovat možnost jiného závěru.

Soud v přezkoumávané věci dospěl k závěru, že v průběhu správního řízení byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v souladu s ust. § 3 správního řádu. Ze správního spisu je zřejmé, že nebylo zapotřebí vyslýchat svědky policisty, když je k dispozici audiovizuální záznam dokládající, že se žalobce předmětného přestupku dopustil. Výpověď policistů by spočívala pouze v tom, že by potvrdili stávající skutečnost, že byl při své jízdě žalobce změřen a bylo zjištěno vysoké překročení rychlosti. Takzvaný ucelený logický řetězec bez náznaku rozporů v této věci tvořil nejenom zmíněný audiovizuální záznam, ale i úřední záznam sepsaný policisty. Soud souhlasí se závěrem žalovaného, že na základě provedeného dokazování bylo spáchání přestupku žalobci spolehlivě prokázáno. Z judikatury NSS (např. rozsudek ze dne 27.9.2007, č.j. 4As 19/2007 – 114) vyplývá, že soudy nemají důvody pochybovat o pravdivosti provedených šetření, neboť na rozdíl od žalobce žádný policista na věci neměl zájem ani na výsledku měření, vykonával jen svou služební povinnost, při níž je vázán závazkem, že případný zásah do práva a svobod osob, jímž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem a nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by snad policisté v této věci uvedené zásady překročili. Údaj o rychlosti žalobce byl zjištěn měřicím zařízením, které bylo umístěno v policejním voze ... a námitka nezákonnosti způsobu změření rychlosti žalobce, že policejní vozidlo v okamžiku, kdy zahájilo měření rychlosti muselo jet samo s ohledem na princip měření tímto radarem nejméně stejnou rychlostí nebo dokonce vyšší rychlostí než žalobce sám neobstojí.

S odkazem na § 18 odst. 9 zákona o silničním provozu, ustanovení o maximální povolené rychlosti neplatí pro řidiče zpravodajských služeb a stanovených útvarů policie a stanovených útvarů celních orgánů, jen je-li to nezbytné k plnění úkolů stanovených zvláštním právním předpisem. Zde soud odkazuje na nařízení ministra vnitra č. 80 ze dne 26.11.2011, který působí vůči Policii ČR, ale je v souladu se zákonem. Policisté ze zákona provádí dohled nad bezpečností silničního provozu, resp. zda jsou na pozemních komunikacích, které jsou předmětem obecného užívání dodržována zákonem stanovená pravidla jednání.

Neobstojí zde ani argumentace materiálním znakem, protože překročení rychlosti na dálnici o nejméně 89 km je jednání, které ohrožuje životy a majetek jiných osob a může být následně příčinou závažných trestních činů. Namítaný princip měření byl legální i legitimní, kdy bezpečnost silničního provozu je zájmem veřejným a právě zadokumentování přestupku na videozáznam a nepřetržitý kontakt policejní hlídky s vozidlem přestupce umožňuje spolehlivé zjištění pachatele a přestupku. (Ejk 190/2010 evidence NSS dle rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 26.2.2010, č.j. 58Ca 46/2009 – 37). Podstatné je, že přestupce porušil právní předpis. V tom případě není nutné, aby bylo zkoumáno, jaké bylo počasí, stav vozovky apod., a co by mělo vliv na rychlost. Podstatné je, že žalobce porušil ustanovení silničního zákona překročením dané nejvyšší rychlosti a tím naplnil skutkovou podstatu přestupku.

Z rozhodnutí žalovaného i ze správního spisu je zřejmé, že želovaný při svém rozhodnutí vycházel z dostatečného množství důkazního materiálu, přičemž skutkový stav zavinění žalobce shledal za řádně zjištěné, a výrok rozhodnutí byl v řízení I. i II. stupně podrobně odůvodněn. Žalobce byl celkem 3x předvolán k ústnímu projednání přestupku, 2x bylo správním orgánem omluva tolerována, i když i při druhém případě bylo zjištěno, že žalobce se věnuje své praxi a není upoután na lůžku nebo dokonce nebyl hospitalizován. To,

že vytýká pak správnímu orgánu, že nebyly vyslechnuti svědci, v tom případě soud uvádí, že žádné svědky nenavrhoval, tyto navrhoval až v odvolacím řízení, a to ještě dlouho poté, kdy uplynula lhůta pro podání odvolání. Odvolání sice podal včas, správní orgán ho posoudil jako blanketní odvolání bez odůvodnění a přezkoumal napadené rozhodnutí v celém rozsahu. V tomto postupu soud nepovažuje postup správního orgánu II. stupně za vadný. K námitkám žalobce však soud konstatuje, že souhlasí s názorem správních orgánů, že jeho důvody se jeví jako účelové a proto po přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán postupoval správně, jeho jednání nebylo v rozporu s platnými právními předpisy v projednávané věci, neshledal žádné pochybení správních orgánů, proto žalobu žalobce zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

Žalobce ve věci úspěch neměl, úspěšný žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud rozhodl tak, že žádnému z účastníků nepřiznal náhradu nákladů řízení. (§ 60 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 14. ledna 2013

JUDr. Jarmila Ďásková, v. r.
samosoudkyně